

Súd: Okresný súd Martin
Spisová značka: 8C/277/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5713205797
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Gazdačková
ECLI: ECLI:SK:OSMT:2015:5713205797.9

Rozhodnutie

Okresný súd Martin samosudkyňou JUDr. Máriou Gazdačkovou v právnej veci žalobcu EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska č. 5, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843 proti žalovanému M. V., S.. XX. XX. XXXX, M. F. X, V. Q., právne zastúpenému JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom so sídlom J. Kráľa 5/A, Lučenec, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS so sídlom Nám. legionárov 5, Prešov, IČO: 42 176 778, právne zastúpeného JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom so sídlom J. Kráľa 5/A, Lučenec v konaní o zaplatenie 3 493,63 € s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Žaloba žalobcu sa v celom rozsahu zamietá.

Žalobca je povinný nahradiť žalovanému trovy konania v sume 3 035,73 € a vedľajšiemu účastníkovi je povinný nahradiť trovy konania v sume 277,88 €, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku na účet právneho zástupcu žalovaného a vedľajšieho účastníka JUDr. Andrea Cifru vedený v N. M. L..V.. Q. H., číslo účtu XXXXXXXXXXX/XXXX pod variabilným symbolom XXXXXXXX.

odôvodnenie:

Žalobou podanou na tunajšom súde dňa 15. 04. 2013 sa žalobca proti žalovanému domáhal zaplatenia sumy 3 493,63 €, vyčísleného úroku z omeškania vo výške 293,42 € a ročného úroku z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 2 991,16 € od 15. 02. 2013 do zaplatenia a náhrady trov konania.

Žalobca žalobu odôvodnil tou skutočnosťou, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej podľa § 524 a nasl. Obč. zák. zo dňa 20. 12. 2011 medzi postupcom Slovenskou sporiteľňou a. s. a žalobcom ako postupníkom, došlo k postúpeniu pohľadávky voči žalovanému na žalobcu. Postupca a žalovaný uzatvorili dňa 22. 01. 2007 zmluvu č. 352578105, ktorej súčasťou boli aj Všeobecné obchodné podmienky Slovenskej sporiteľne. Na základe tejto zmluvy Slovenská sporiteľňa a.s. poskytla žalovanému peňažné prostriedky. Žalovaný si neplnil svoji povinnosti a splátky úveru neplatil riadne a včas, v dôsledku čoho Slovenská sporiteľňa a.s. odstúpila od zmluvy a vyzvala žalovaného na úhradu dlžnej sumy.

V priebehu konania zahlásil svoj vstup do konania vedľajší účastník na strane žalovaného. Právny zástupca vedľajšieho účastníka, v priebehu konania prevzal aj zastupovanie žalovaného a v konaní vzniesli námietku premlčania nároku žalobcu v súvislosti so zmluvou o postúpení pohľadávok, keďže mali za to, že právny predchodca žalobcu odstúpil od príslušnej zmluvy o úvere, čím bola vyhlásená splatnosť celej pohľadávky právneho predchodcu žalobcu voči žalovanému. Pokiaľ žalobca namietal, že žalovaný podpísal dohodu o splátkovom kalendári a o uznaní záväzku má za to, že táto dohoda je absolútne neplatný právny úkon s poukazom na to, že dohoda o uznaní záväzku nie je určitá, nie je tam uvedený pôvodný veriteľ, dátum kedy malo dôjsť k uzavretiu zmluvy s pôvodným veriteľom a predložením na podpis žalovanému, došlo zo strany žalobcu k nekalej obchodnej praktike.

Po vykonanom dokazovaní nakoniec Okresný súd Martin na pojednávaní dňa 22. 01. 2014 vyhlásil rozsudok, ktorým žalobu žalobcu zamietol a žalobcu zaviazal nahradiť žalovanému ako aj vedľajšiemu účastníkovi trovy konania, ktoré vyčíslil v písomnom vyhotovení rozsudku.

Pri svojej rozhodovacej činnosti súd vychádzal zo skutočnosti, že nárok žalobcu je premlčaný, nakoľko dohodu o uznaní záväzku a splácaní dlhu posúdil ako nekalú obchodnú praktiku a uzavretú v rozpore s dobrými mravmi. Žalobca totiž nepreukázal, že by dlžník vedel, že dlh, ktorý uznáva v čase uznávacieho prejavu je premlčaný. Podpisom formulárovej dohody si žalovaný zhoršil svoje postavenie ako spotrebiteľ.

Voči tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca a Krajský súd v Žiline ako súd odvolací svojim uznesením sp. zn. 7Co/262/2014 zo dňa 21. 05. 2014 rozsudok Okresného súdu Martin zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Vo svojom zrušujúcom uznesení krajský súd dospel k záveru, že okresný súd vo veci riadne nezistil skutkový stav a predčasne dospel k záveru, že nárok žalobcu na zaplatenie žalovanej istiny s príslušenstvom je podľa § 101 Obč. zák. (po znesenej námietke premlčania zo strany vedľajšieho účastníka) premlčaný. Predovšetkým sa okresný súd nevysporiadal so skutočnosťou, že v prílohe č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok medzi Slovenskou sporiteľňou a.s. a žalobcom je síce uvedený počet dní omeškania - 1 570 ale ďalej je uvedená splatnosť úveru 20. 01. 2012 a z uvedeného potom nie je zrejmé, na základe akej právnej skutočnosti a ku ktorému dňu nastala splatnosť pohľadávky právneho predchodcu žalobcu alebo žalobcu na zaplatenie žalovanej sumy. Záver okresného súdu o tom, že dohoda o uznaní záväzku uzavretá podľa § 110 ods. 1 Obč. zák. je neplatná, keďže bola v rozpore s dobrými mravmi a s ustanoveniami zákona č. 250/2007 Z. z. ako aj prejavenu vôľou žalovaného, je predčasný a z hľadiska uvádzaných dôvodov v rozsudku okresného súdu aj nepreskúmateľný. V dôvodoch rozsudku okresného súdu absentuje právna argumentácia vo vzťahu k obsahu uzavretej dohody o uznaní záväzku zo dňa 16. 07. 2012, či sa jedná o uznanie práva podľa ust. § 110 ods. 1 Obč. zák. alebo o uznanie dlhu podľa ustanovenia § 558 Obč. zák..

Krajský súd sa totiž stotožnil s argumentáciu žalobcu v odvolaní, že inštitút uznania práva zakotvený v § 110 ods. 1 Obč. zák. a inštitút uznania dlhu zakotvený v § 558 Obč. zák. sú odlišné právne inštitúty, ktoré sa môžu aj čiastočne prelínať, vyvolávajú však odlišné právne dôsledky a vyžadujú splnenie odlišných náležitostí.

V zmysle ust. § 110 ods. 1 Obč. zák., ak právo dlžník písomne uznal čo do dôvodu a výšky, premlčuje sa za 10 rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo. Ak bola v uznaní uvedená lehota na plnenie, plynie premlčacia doba od plynutia tejto lehoty.

Z ust. § 110 ods. 1 Obč. zák. nevyplýva, že by nebolo možné uznať už premlčaný dlh, teda inak povedané uznanie premlčaného dlhu nie je v tomto smere viazané na vedomosť dlžníka o tom, že dlh je premlčaný. Okolnosť, že s uznaním dlhu nemožno spájať účinky uvedené v § 558 Obč. zák., ak dlžník o premlčaní v čase uznania nevedel, je v danej veci pre účely posúdenia premlčania bezvýznamná.

Dohoda o uzavretí splátkového kalendára a o uznaní záväzku zo dňa 15.12.2010 (č.l. 14 spisu) takéto jednostranné vyhlásenie žalovaného, že uznáva právo vo forme záväzku - dlhu voči právnomu predchodcovi žalobcu, ktoré je dostatočne vymedzené čo do dôvodu a výšky, obsahuje, bola uzatvorená v písomnej forme. Toto vyhlásenie žalovaného vyvolalo účinky pretrhnutia premlčacej doby v zmysle ust. § 110 ods. 1 Obč. zák. a od splatnosti jednotlivých dohodnutých splátok začala plynúť nová 10-ročná premlčacia doba na vymáhanie nároku a preto záver prvostupňového súdu, na ktorom postavil zamietnutie nároku žalobcu je nesprávny.

Povinnosťou okresného súdu bude vec opätovne prejednať a rozhodnúť o uplatnenom nároku vychádzajúc zo všeobecných princípov a zásad ochrany spotrebiteľa v zmysle ust. § 52 a nasl. Obč. zák..

Okresný súd Martin preto v ďalšom konaní vec znova prejednal a doplnil dokazovanie v naznačenom sfére, pritom prihliadal aj na výsledky dovtedy vykonaného dokazovania. Pri doplňujúcom výsluchu žalovaného sa zaoberal podrobnejšie okolnosťami uzavretia dohody o uznaní dlhu a uzavretí splátkového kalendára, ktorú žalobca pripojil do súdneho spisu ale aj otázkami, či za žalobcu túto dohodu uzatvárala oprávnená osoba.

V priebehu konania však žalovaná strana doplnila svoju právnu argumentáciu a poukazujúc na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 4Cdo/277/2012 začala na pojednávaní dňa 15. 10. 2015 namietat' aj platnosť postúpenia pohľadávky banky na nebankový subjekt, teda žalobcu v súvislosti s porušením ustanovení § 92 ods. 8 Zákona o bankách č. 483/2001 Z. z.. Žalovaná strana poukázala na skutočnosť, že banka nemôže postupovať pohľadávky, ktoré sa ešte nestali zročnými a žalobca, ktorý nie je bankou ale nebankovým subjektom nemá právo vykonávať napr. správu úveru. Súčasne poukázali na ust. § 525 ods. 1 Obč. zák., ktorý stanovuje zákaz postúpenia pohľadávky, ktorej obsah by sa zmenou osobe veriteľa zmenil. Tvrdiac, že pohľadávky, ktoré vznikli bankám pri uskutočňovaní ich činnosti v zmysle Zákona o bankách majú svoj špecifický obsah a sú vyjadrené v ust. § 27 a nasl. Zákona o bankách. Postúpením na žalobcu došlo podľa názoru žalovanej strany k zmene obsahu v týchto záväzkoch a práve preto, aby k tomu nedochádzalo, bolo do Zákona o bankách inkorporované ust. § 92 ods. 8, ktoré stanovuje niektoré ďalšie podmienky pre platné postúpenia pohľadávky na iný nebankový subjekt. Ak aj žalobca do spisu pripojil upomienku banky, ktorou vyzývala žalovaného na zaplatenie dlhu nebolo preukázané, či žalovaný v čase tejto upomienky bol v omeškaní viac ako 90 dní s danou sumou a rovnako nie je preukázané, či ju prevzal. Žalobca naopak tvrdil, že doklad o odoslaní a doručení upomienky, ktorú do spisu pripojil dňa 29. 10. 2015 (č. l. 319, 320 spisu) nemá, nakoľko upomienka zrejme bola odosielaná ako obyčajná listová zásielka.

Súd mal nepochybne preukázaný tento skutkový stav veci:

Slovenská sporiteľňa a. s. so sídlom v Bratislave dňa 22. 01. 2007 uzavrela so žalovaným ako dlžníkom zmluvu o splátkovom úvere čísla uvedeného v žalobe, ktorou žalovanému poskytla úver vo výške 40 000 Sk ako mini úver do 10 minút, s pevnou úrokovou sadzbou 18,40 % ročne, za poplatok za správu úveru 60 Sk mesačne, pri výške splátky 1 091 Sk, splatnosti prvej splátky 20. 02. 2007, počte splátok 60, pričom tieto boli zročné k 20-temu dňu v kalendárnom mesiaci s tým, že konečná splatnosť úveru bola dohodnutá na 20. 01. 2012, ročná percentuálna miera nákladov tohto úveru bola 23,65 %. Neoddeliteľnou súčasťou úverovej zmluvy boli aj Všeobecné obchodné podmienky Slovenskej sporiteľne.

V konaní a to ani výsluchom žalovaného nebolo vyvrátené tvrdenie žalobcu, že žalovaný úver riadne nesplácal.

Dňa 20. 12. 2011 Slovenská sporiteľňa ako postupca uzavrela so žalobcom ako postupníkom zmluvu o postúpení č. 1633/2011/CE podľa § 524 a nasl. Obč. zák., ktorou postúpila na žalobcu pohľadávky špecifikované v prílohe č. 1. Medzi týmito pohľadávkami podľa prílohy č. 1 k tejto zmluve bola postúpená aj pohľadávka vo vzťahu k žalovanému a to vo výške 3 573,63 €, z čoho 3 071,16 € tvorila istina. Podľa údajov v tejto zmluve žalovaný bol v omeškaní 1 570 dní, avšak v konaní nebol produkovaný dôkaz preukazujúci, že by Slovenská sporiteľňa pred postúpením pohľadávky na žalobcu bola vyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru, úverovú zmluvu vypovedala alebo odstúpila od nej teda, že by pred postúpením pohľadávky na základe nejakej skutočnosti došlo k povinnosti žalovaného predčasne splatiť úver.

V súvislosti s namietaným porušením § 92 ods. 8 Zákona o bankách č. 483/2001 Z. z. žalobca produkoval dôkaz, a to list samotného žalobcu zo dňa 10. 04. 2008 adresovaný žalovanému (č. l. 320 spisu). Tento list bol nazvaný ako „Prvá upomienka“ a žalobca žalovanému ním oznamoval, že jeho klient Slovenská sporiteľňa a.s. ho poverila (žalobcu) vysporiadaním záležitostí ohľadne dlhu žalovaného vo vzťahu k banke, a to na základe uzatvorenej mandátnej zmluvy. Týmto listom malo byť žalovanému oznámené, že dlhuje sumu 8 643,36 Sk a bol požiadaný, aby ju zaplatil na účet Slovenskej sporiteľne, najneskôr do 17. 04. 2008.

V konaní nebol produkovaný dôkaz, že takýto list žalujúca strana v mene Slovenskej sporiteľne odoslala a už vôbec nebol produkovaný dôkaz, že by tento list bol doručený žalovanému.

V roku 2011, keď došlo k postúpeniu pohľadávky Slovenskej sporiteľne a.s. vyššie spomínanou zmluvou na žalobcu, platilo ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách, podľa ktorého ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku

postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo i len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

Predpokladom platného postúpenia pohľadávky v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách je, aby klient banky bol s plnením v omeškaní aspoň 90 dní a aby banka na plnenie klienta písomne vyzvala. Ak tieto predpoklady nie sú splnené, banka svoju pohľadávku nemôže platne postúpiť, pretože takéto konanie je v rozpore so zákonom.

V zmysle § 525 ods. 1 Obč. zák., postúpiť nemožno pohľadávku, ktorá zaniká najneskôr smrťou veriteľa alebo, ktorej obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Postúpiť nemožno ani pohľadávku pokiaľ nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia.

Toto ustanovenie zakazuje postúpiť okrem iného také pohľadávky, ktorých obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Pohľadávky banky voči jej klientom treba považovať za takýto druh pohľadávok. S každou pohľadávkou banky voči klientovi sú totiž neoddeliteľne spojené špecifické povinnosti a požiadavky kladené na podnikanie bánk v zmysle § 27 a nasl. Zákona o bankách ako aj obsiahle bankové tajomstvo. Tieto povinnosti pre banku plynú priamo zo zákona a naopak nevzťahujú sa na nebankový subjekt, ktorým je žalobca. Žalobca svoje nároky vo vzťahu k žalovanému odvodzoval práve od zmluvy o postúpení pohľadávok, súd však vykonaným dokazovaním dospel k presvedčeniu, že táto zmluva nebola uzavretá platne a totiž nebolo pred postúpením pohľadávky bankou dodržané povinnosti vyplývajúce pre ňu z ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách.

Žalobca v konaní neprodukoval dôkaz preukazujúci, že by bola banka žalovaného pred postúpením pohľadávky písomne vyzvala na zaplatenie dlhovanej sumy, že by takúto výzvu bola žalovanému odoslala a už vôbec nie dôkaz, že by žalovanému takúto výzvu bola doručila.

Za takýchto okolností súd považoval postúpenie pohľadávky voči žalovanému na žalobcu urobené v rozpore s ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách, teda za postúpenie urobené v rozpore so zákonom a aj s ust. § 525 ods. 1 Obč. zák. a preto za neplatné v zmysle § 39 Obč. zák.. Šlo totiž o právny úkon, ktorý svojim obsahom odporoval zákonu. Žalobca sa preto neplatne uzavretou zmluvou o postúpení pohľadávok nestal veriteľom spornej pohľadávky vo vzťahu k žalovanému tak, ako by sa ním v prípade platného postúpenia pohľadávky stal v zmysle § 524 a nasl. Obč. zák. a nestal sa nositeľom hmotného práva vo vzťahu k žalovanému a teda nebol vo vzťahu k žalovanému vecne legitimovaný na uplatňovanie nároku voči žalovanému.

Súd preto žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p.. Žalovaný ale aj vedľajší účastník boli v konaní proti žalobcovi plne úspešní a preto majú právo na náhradu účelne vynaložených trov konania. Pokiaľ šlo o trovy vedľajšieho účastníka, tak tie pozostávajú z trov právneho zastúpenia vyčíslených a priznaných podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Trovy právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka sú tvorené odmenou právneho zástupcu vedľajšieho účastníka za 2 úkony právnych služieb po 131,13 € a z režijného paušálu za 2 úkony právnych služieb po 7,81 €, spolu predstavujú sumu 277,88 €. Šlo o prevzatie a prípravu zastúpenia zo dňa 19. 11. 2013 a vyjadrenie vo veci samej zo dňa 22. 11. 2013. Iné trovy vedľajšieho účastníka si právny zástupca žalobcu neuplatnil.

Pokiaľ šlo o trovy žalovaného, tak tu žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu, ktorý zastupoval tiež vedľajšieho účastníka uplatnil nárok na náhradu trov právneho zastúpenia, ktoré opätovne boli priznané podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z.. Z vyčíslených trov konania žalovaného

súd považoval za účelne vynaložené trovy, ktoré vznikli účasťou právneho zástupcu žalovaného na pojednávaní dňa 22. 01. 2014 za čo patrí odmena vo výške 131,13 € a režijný paušál 8,04 €, ďalej odmena v rovnakej výške 131,13 € za ďalšie úkony právnej služby, a to vyjadrenie k odvolaniu žalobcu z 12. 03. 2014 spolu s režijným paušálom vo výške 8,04 €, účasť na pojednávaní Okresného súdu Martin dňa 04. 12. 2014 po 131,13 € a s režijným paušálom 8,04 €, a spolu s 20 % DPH, odmena právneho zástupcu žalovaného za účasť na pojednávaní Okresného súdu Martin dňa 18. 03. 2015 v rovnakej výške spolu s režijným paušálom 8,39 € a 20 % DPH, odmena právneho zástupcu žalovaného za účasť na pojednávaní dňa 10. 06. 2015 po 131,13 €, režijný paušál 8,39 € a 20 % DPH a potom odmena právneho zástupcu žalovaného za účasť na pojednávaní dňa 15. 10. 2015 a 10. 12. 2015 po 131,13 € spolu s režijným paušálom 8,39 € za každý tento úkon.

Súd nepriznal právo na odmenu právneho zástupcu žalovaného za prevzatie a prípravu zastúpenia žalovaného, nakoľko podľa presvedčenia súdu s meritom sporu sa rovnaký právny zástupca žalovaného oboznámil už pri prevzatí zastupovania vedľajšieho účastníka a preto nebolo potrebné vykonať takýto úkon pre žalovaného.

Právny zástupca žalovaného si pri náhradách trov žalovaného vyčíslil aj náhradu cestovných výdavkov a náhradu za stratený čas pri účasti na pojednávaniach Okresného súdu Martin, pričom 4 pojednávania vykonané v dňoch 22. 01. 2014, 04. 12. 2014, 18. 03. 2015 a 10. 06. 2015 absolvoval s použitím osobného motorového vozidla J. W. - H. XXX-M., pri spotrebe 5,6 l/100 km a 3 pojednávania v dňoch 24. 09. 2015, 15. 10. 2015 a 10. 12. 2015 s použitím motorového vozidla W. P. H. XXX-L., pri spotrebe benzínu 7 l/100 km. Dĺžka jednej cesty z Lučenca do Martina je 280 km. Náhradné cestovné pri ceste dňa 22. 01. 2014 predstavuje pri základnej náhrade 0,183 € a 1,40 € za 1 liter pohonných hmôt sumu 76,72 € a náhrada za stratu času pri počte 10 polhodín a sadzbe 13,40 € za jednu polhodinu 134,00 €. Náhrada cestovných výdavkov pri ceste na pojednávania Okresného súdu Martin 04. 12. 2014 pri základnej náhrade 0,183 € za 1 km a cene PHM 1,39 € za liter potom predstavuje 75,44 €, k čomu je nutné pripočítať 20 % DPH a náhrada za stratu času spolu s 20 % DPH potom predstavuje 160,80 €. Náhrada cestovného pri ceste na pojednávanie Okresného súdu Martin 18. 03. 2015 pri základnej náhrade 0,183 € za 1 km a cene PHM 1,12 € s 20 % DPH predstavuje 85,94 € a náhrada za stratu času s DPH pri počte 10 polhodín a náhrade 13,98 € za 1 polhodinu predstavuje celkovo 167,76 €. Náhrada cestovných výdavkov pri pojednávaní dňa 10. 06. 2015 pri základnej náhrade 0,183 € za 1 km a cene PHM 1,37 € za liter spolu s 20% DPH predstavuje sumu 76,17 € a náhrada za stratu času 139,80 €. Náhrada cestovných výdavkov na odročené pojednávanie dňa 24. 09. 2015 a na pojednávania dňa 15. 09. 2015 a 10. 12. 2015 pri základnej náhrade 0,183 € za 1 km a cene PHM 1,249 € za 1 liter, 1,238 € za 1 liter a 1,229 € za 1 liter spolu predstavuje 226,55 €. Náhrada za stratu času počas týchto pojednávanií predstavuje bez DPH 1 008,87 €. Spolu trovy právneho zastúpenia žalovaného predstavujú sumu 3 035,73 €.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15-tich dní od jeho doručenia na Okresný súd Martin. V odvolaní sa má uviesť, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, musí byť podpísané a datované, musí sa v ňom uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie, alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a/ neboli splnené podmienky konania, rozhodol vecne nepríslušný súd prvého stupňa, rozhodnutie súdu prvého stupňa vyniesol vylúčený sudca alebo súd prvého stupňa bol nesprávne obsadený; to neplatí, ak senát rozhodoval namiesto samosudcu,

b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,

c/ súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d/ súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e/ doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené /§ 205a/,

f/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci,

g/ súd prvého stupňa neprihliadol na námietky odvolateľa napriek tomu, že na to neboli splnené podmienky podľa § 175 ods.3, časť prvej vety za bodkočiarkou,

h/ rozsudok je nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov. /§ 205 ods.2 O.s.p./.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak povinnosť uložená týmto rozsudkom nebude dobrovoľne splnená, možno sa jej splnenia domáhať výkonom rozhodnutia.